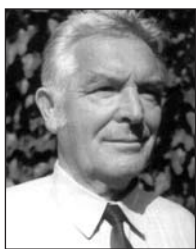

Oláh Tibor (1939–2012)

Sopronban a Főiskola Ady Endre utcai kollégiumát 1960 őszén nyitották meg. A negyedévesek összenyíló két kamarában laktak a folyosó egyik oldalán, viszonylag kényelmesen. Mi balekok – ú-

zen – a velük szemközti kamarában, emeletes vaságyakkal, középre helyezett hosszú asztallal és néhány székkal, továbbá műhelyekből kiszuperált fémlemez munkás-öltözőszekrényekkel körbevéve.

A negyedévesek között volt Oláh Tibor, akit – bár félig-meddig földiek voltunk – addig nem ismertem. Később tudtam meg, hogy technikus, és a II. világháború utáni évtized talán legnehezebb négy évét töltötte az erdészeti technikum padjai között. Tanárait, osztálytársait mindig szeretettel emlegette, Tibornak köszönhetem, hogy később, már mérnökként, szakmai és emberi kapcsolatba kerülhettem Kollwentz Ödön tanár úrral.

Sopronban a kollégiumban irigyeltük a firmákat. Oldottak voltak, jó kedvűek, nem zavarta őket a komfort hiánya, a poloskák éjszakai támadása. Délutánonként elegánsan felöltözve mentek randevúra, miközben mi ábrázoló példákat, matek feladatokat oldottunk meg, vagy éppen a kémiai reakcióegyenleteket magoltuk. Keveset beszélünk, nagy volt a távolság a diplomája csücskét már megcsípő negyedéves firma és a bennmaradásért küzdő elsőéves balek között.

Jó néhány esztendő múltán ismét közel hozott egymáshoz a sorsunk: a Felsőtiszavideki Vízügyi Igazgatósághoz kerültem, ő már akkor ott mezőgazdasági főmérnök volt. Egy folyosóról nyílt a szobánk, ő persze külön irodában – ahogy egy főmérnökhöz illik, én negyedmagammal ugyanakkorában. Tibor akkor is oldott, könnyed volt, gyorsan elintézte benti hivatali feladatait, gépkocsival, sofőrrel járta a töltések melletti véderdőket, csatornaparti fásításokat. Ha bent volt dolga a hivatalban, a szobámban kávézott, és ilyenkor szívesen beszélt legutóbbi találkozásáról Hibbey Bercivel, más főhatósági – erdész- és víz-szakmában ismert nevű – szaktekintélyekkel. Közben szakmérnökre járt Sopronba, hozta az új ismereteket, az ember és erdő kapcsolatának korábbiaktól eltérő hangsúlyait. Nagyon szép hullámvédő erdősávokat tervezett és jól képzett szakaszmenőkségi erdészek segítségével kivitelezte. A gyorsan növő fafajokból álló, gondosan nevelt erdősávok hamar feleslegessé tették a rőzsekolbászos hullámvérés elleni védelmet. Szakaszmenők koromban néha együtt utaztunk megnézni az új víztározó melletti fásításokat. Ilyenkor iparkodott úgy szervezni a napi programot, hogy Nyírbátor – Tibor szülővárosa – útbá essen. A műemlék templom melletti tanítói lakásban laktak a szülei. (Ilyen templom mellett felnőni életre szóló élmény, lelki fundamentumot is ad az embernek.)

Az 1970. évi árvíznél Tibor a vásárosnaményi szakaszon volt védelemvezető. Ne-

héz órákat élt át, addig soha elő nem fordult árvízről kellett a gyenge, bizonytalan állagú védvonalakat megvédenie. Határozott volt és mindig optimista. Végül sikerrel védték ki az akkor hihetetlennek tűnő 912 cm-en tetőző vízállástól a gátakat.

A '80-as évek közepén Tibor az erdőgazdaság központjába került osztályvezetőnek, akkor már én erdőfelügyelő voltam. Újra együtt dolgoztunk. Munkaköri kötelességünk volt az egyeztetés. Nem emlékszem rossz ízű vitára, összeszólalkozásra. Egy időben magánmérnökként is együttműködtünk. Neki is volt egy gazdasági munkaközössége, nekem is. Kisegítettük egymást munkavállalásban is és munkavégzésben is.

A barátság maradt. Antal Antal barátunk nyugdíjazása után lehetőséget adott arra, hogy hetente egy délutánt együtt töltsünk náluk zsíros kenyér, hagyma, egy palack bor – no meg tarokk mellett. Kellemes esték voltak, melyeken Tibor tájékoztatott a Közléti Szakosztály munkájáról, legfrissebb szakosztályi összejövetelen, tanulmányúton szerzett élményeiről – Tóni távozásáig. Sajnos, nagyon korán ment el ő is.

Tibor a megye legjobb apróvadás területén volt vadásztársasági tag. A társas nyúl-, fácánvadászataik egyikére majd minden esztendőben meghívott. Hangulatos vadászatok voltak ezek. Tibor ebben az időben meglehetősen korpusulens volt, szeretett jóízűeket enni, rá könnyű bort vagy fröccsöt inni. Túlsúlya ellenére fürgén mozgott a szántásban vagy a bogdányi gyümölcsösben, s irigylésre méltóan jól lőtte a nyulat.

A '90-es évek eleje megpróbáltatások sorozatát hozta. Új szempontok, új szervezet – más prioritásokkal, mint korábban. Mindketten a FEFAG, átalakítás után a NYÍRERDŐ Rt. munkatársaként próbáltuk az adott helyzetből – szándékunk szerinti – legjobbat kihozni. Az erdőgazdálkodási osztályvezető főmérnöki munkaköréhez tartozott az ingatlanvagyonnal és az erdővagyonnal való gazdálkodás irányítása, a társaságnál folytatott kutatómunkák összehangolása, oktatási intézményekkel, kutatóintézetekkel, valamint az erdészeti hatóságokkal és társszervekkel való kapcsolattartás. Az ISO 14001 minőségbiztosítási rendszer (KIR) vezetője volt.

Úgy vélem, az erdészársadalom egyetértésével találkozott az, hogy a NYÍRERDŐ-nél tartott 2001. évi vándorgyűlésen közülnük ő vehette át a Bedő Albert Emlékérmét. Joggal volt nagyon büszke rá.

Nyugdíjasként még néhány évig szaktanácsadóként dolgozott. Nagyobb igénybevételt jelentő elfoglaltságot betegségei miatt nem vállalhatott. Sokat olvasott ekkor is. Tibor nagyon művelt ember volt; érdekelt a földrajz, a történelmünk, az erdővel és vadgazdasággal, vadászattal kapcsolatban minden. Tarokkparti közbeni meglepő tájékozottsággal beszélte olyan dolgokról, melyekről nekünk, társainak fogalmunk sem volt. Örömmel és szeretettel foglalkozott három unokájával. Az erdészársadalommal a kapcsolatát nem szakította meg, jelen volt számos egyesületi országos és helyi csoport- rendezvényünkön. Készült aranydiplomájának átvételére, az Alma Materrel és a volt évfolyamtársakkal való újabb találkozásra. Nem érthette meg, váratlan-

ul hagyta itt szeretteit és minket, volt kollégáit, barátait, tisztelőit.

Hamvait Nyíregyházán, az Északi temetőben helyeztük örök nyugalomra ősei hite szerinti szertartással.

Kovács Gábor

Pénzes Gyula (1922–2011)

1940-ben érettségizett a Váci Piarista Gimnáziumban, majd beiratkozott erdőmérnök-hallgatónak.

Egyetem diákévei alatt Sopronban kiváló sportrepülő, sőt oktató is volt, még a B kategóriájú repülő-

vizsgát is megszerezte.

A háború és az összeomlás miatti állapotok miatt erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Oklevele megszerzése után a MÁLLERD Balassagyarmati Erdőgazgatóságánál kezdett dolgozni mint műszaki előadó. Ezt követően a Váci Erdőgazgatóságra került, ahol műszaki előadóként, majd üzemenvezetőként szolgált. 1949-ben erdőgondnok volt Romhányban, majd Vácot műszaki előadóként, később erdőgondnokként dolgozott. 1949-1950 között ugyanilyen beosztásban dolgozott Ságújfalun, majd Szécsényben.

1950-től Balassagyarmaton lett műszaki előadó, csoportvezető 1951-ig, majd Budapesten műszaki előadóként, csoportvezetőként, építészvezetőként és ismét csoportvezetőként tevékenykedett. 1953-tól az Erdőgazdasági Építő Vállalatnál műszaki előadó és fő-építészvezető beosztásba került. 1956-1960 között a Budapesti Állami Erdőgazdaságnál erdőművelési előadó, fagyártmány-termelési előadó, majd műszaki csoportvezető lett. 1963-ban átkerült a Váci Erdőgazdasághoz, ahol, építészvezetői és fagyártmány-termelési előadó beosztásban dolgozott. 1970-1972 között Balassagyarmaton termelési felügyelő volt, majd gyártmányfejlesztési főelőadó és fafeldolgozási előadó munkakörökben tevékenykedett. 1973-1982 között a Pilis Parkerdőgazdaságnál szakelőadóként, erdészvezetőként, fafeldolgozási előadóként dolgozott, majd 1982 végén innen vonult nyugállományba. Több idegen nyelvet ismert és hasznosított munkája során. A Pilis Parkerdőgazdaságnál idegennyelvtudását felhasználva nyugdíjasként is dolgozott. A Börzsöny Bérkilövő Vadásztársaság örökös elnöke.

Munkáját több alkalommal Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerték el.

Zenei érdeklődése, hangszeres tudása magas szintű elismerést is kiérdemelt, Vác városától két ízben kapott elismerő plakettet városi munkásságáért. A „Vox Humana” körusban kifejtett munkájáért 1978-ban Pozsgai minisztertől kapott kitüntető jelvényt.

1996-ban aranyoklevelet, majd 2006-ban gyémántoklevelet vett át. 2011 szeptember 13-án vasoklevelet vett át a Nyugat-magyarországi Egyetemen Sopronban.

Hamvait 2011. december 16-án helyezték örök nyugalomra a váci székesegyházban családja és barátai körében.

Hábel György

Princzes József (1947–2011)

Princzes József kollégánk a rá jellemző önfegyelmével viselte éveken át betegségét, mely rövid nyugdíjas időszakát is megkeserítette. Már nagyon fiatalon elkötelezte magát az erdővel, technikai tanulmányai előtt egy évig a Hegyvidéki Erdészeti Kollégiumban dolgozott.

Erdészeti munkáját mindig lelkiismeretesen, fáradtságot nem ismervé végezte. Hivatásának érezte az erdő szolgálatát. Szakmai felkészültségéhez és gyarapodó tapasztalataihoz jó szervezőképesség is párosult. Ő valóban gazdája volt területének!

Pedig a megszokott munkákon kívül rendkívüliek is voltak:
– Az Erdőgazdaság tanulmányi jellegéből adódóan Tuszkó László technikai igazgató vörösfenyő fajta-nemesítési kísérleteinek egyik jelentős utóvizsgáló területét a kerületében, a Tövis-süvegen kellett kialakítani és kezelni.
– A 80-as évek második felétől egyre erőteljesebben lépett fel a Hegyvidék területén a fenyvesekben a szűkárósítás. Az első jelentősebb kár a kerületében jelentkezett. A megnövekedett fakitermelés, majd a nagyobb gyenge termőhelyű vágásterületek újraerdősítése őshonos fafajokkal komoly próbatétel volt.
– A szállító-utak karbantartásával intenzíven foglalkozott. Mindig megtalálta a módját, hogy az elromlott útszakaszokat kijavítsa.
Kollégáinak készségesen adta át tapasztalatait, beosztottjairól messzemenően gondoskodott, de meg is követelte tőlük a pontos munkát. Kölcsönösen jó kapcsolatot alakított ki a határőrrel, még segítséget is tudott szerezni az idegen munkák elvégzéséhez. Ezt csak az értékelheti igazán, aki dolgozott ilyen határőrzési területen!

Munkáját az erdőgazdaság több ízben is jutalmazta, de a szakma is elismerte. 2006-ban munkáltatója a TÁEG Zrt. Aranygyűrűje kitüntetésben részesítette, 2010-ben pedig „Decret József Emlékérem” kitüntetésben részesült.

Bár még szeretett volna dolgozni, egészségi állapota miatt 2007-ben nyugdíjba vonult. Ám továbbra is kijárt kerületébe és segítette utódjainak munkáját.

Akik veled dolgoztunk, szeretettel őrizzük emlékedet, s a kezelt alatt felnőtt erdők még sokáig fogják hirdetni a kiváló munkásságodat! Nyugodjál békében!

Molnár Ákos

Zágoni István (1924–2011)

Rövid, súlyos betegségben 2011. november 26-án elhunyt Zágoni István gyémántdiplomás erdőmérnök. Hamvait szűk családi körben Budapesten a Szt. Gellért Kápolna altemplomában helyezték örök nyugalomra.

Kolozsvárott 1924-ben született, középiszkoláit ugyanitt az Apáczai Csere János Református Kollégiumban végezte. Közlése szerint tanulmányai végzéséhez a ref. egyház anyagi segítséget nyújtott. 1943-ban iratkozott a M. Kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kar erdőmérnöki osztályára.

A háborús események során megváltoztak anyagi és családi körülményei, ezért tanulmányai folytatását földmérési és egyéb munkákból fedezte. Már egyetemi éve alatt kitűnt kiváló rajzkészségével és a műszaki tantárgyak iránti érdeklődésével. Oklevelét 1949-ben szerezte meg. Működését a Zalaegerszegi Erdőgazdasági Nemzeti Vállalat Csömödéri Faraktár-és Vasútüzem üzemvezető-helyetteseként kezdte, majd itt üzemvezető. 1950–1953 között a Nemzeti Vállalat, ill. a Zalaegerszegi Erdőgazdasági Egyesülés Központjában a műszaki osztály vezetője. Ezekben az években indult meg a az államosított Esterházy hitbizomány nagy kiterjedésű erdeinek a feltárása, a már működő kisvasúti hálózat fejlesztése. Irányításával létesültek iparvágányok, szárnyvonalak, magas rakodók, feltáró utak, hidak, erdészházak, irodaház, munkásszállók stb. infrastruktúrát szolgáló létesítmények.

Kimagasló teljesítménye és vezetői adottságai alkalmassá tették magasabb beosztásra, 1953-ban az országot átfogó Erdőgazdasági Építő Vállalat főmérnöke. 1956-ban az Országos Erdészeti Főigazgatóság Faipari Főosztályára helyezik a Mohácsi Farostlemezgyár irányító-szervező főmérnöki munkakörbe. Működésével elkészül az ország legnagyobb teljesítményű faipari üzeme, az ártéri erdők és a nyárfaletéplések faanyagának feldolgozását szolgálva. Széles körű szakmai és nyelvismeret birtokában mint kinevezett képviselő két évtizeden át a FAO Európai Fabizottságában falemezipari szakértő, nemzetközi konferenciák szekció-, vitavezetője. 1966-tól az Országos Terhivatalban a faipari beruházások felelőse. 1972-től 1986-ig, nyugállományba vonulásáig az Erdőgazdasági és Faipari Tervező Irodában, mint az igazgató első helyettese, a falemezipari beruházások tervezését irányítja. Nyugdíjasként még hat évig a LIGNIMPEX Vállalatnál a faipari beruházásokat koordinálja.

Hivatali működése mellett kiterjedt szakirodalmi és társadalmi munkát végez: címzetes egyetemi docens, előad és vizsgabizottsági tag a NYME Faipari Karon, tankönyvek, szakkönyvek, lexikonok szerzője, társszerzője. Az OEE-nek 1950-től tagja, közreműködik az Erdőfeltárási Szakosztály megalakításában. Munkáját számos kitüntetéssel ismer-

ték el, Munka Érdemrend ezüst fokozat, Szocialista Munkáért Érdemérem, Faipar Kiváló Dolgozója, Építőipar Kiváló Dolgozója, Kiváló Feltaláló arany fokozat.

Sopronból választott feleségével – Irénkével – hatvankét évet élt harmonikus házasságban. Három gyermekük született, két fia a Drezdai Műszaki Egyetem Faipari Karán szerzett oklevelet, leánya okleveles közgazdász. A kolozsvári és a református egyházhoz fűződő kapcsolatait folyamatosan ápolta, fenntartotta, esetenként anyagilag is támogatta.

Az elhunytban a barátok, volt munkatársak, évfolyamtársak egy kiváló, a közösséget hűen szolgáló személyt veszítettek el, aki élete munkájával a magyar erdészet és faipar megalapozását szolgálta.

Emlékedet kegyelettel megőrizzük!

Nyugodjál békében.

Dr. Erdős László

Sipos Sándor (1923–2012)

Hamvait 2012. január 20-án Kecskeméten a Szent Miklós (Barátok) templomban gyászmise keretében búcsúztatták családjá, tisztelői és az erdész kollégák, majd az altemplom urnatemplomjában került elhelyezésre. Az erdészek nevében dr. Göbölös Antal Bedő-díjas erdőmérnök búcsúztatta.

A viláros huszadik század Sanyi bácsi egyéni életében is végigvonult. Magyar állampolgárként Aradon született 1923-ban. Eredeti anyakönyvi kivonata román nyelven készült el, ezzel élete során többször volt gondja. A trianoni határ nemcsak az országot, de a családot is megosztotta. Nagycsaládból származott, édesapja tanító volt.

Elemi iskoláit Békés megyében Nagymaráson végezte, keresztény szellemiségű családi környezetben.

1933–1941. között a Gyulai Római Katolikus Gimnázium tanulója és a Szalézi Intézet (kollégium) bentlakója. Országosan elismert tanárai voltak, a nyolc év alatt végig emiatt tanuló. Kiváló sportoló, szép eredményekkel: atlétikából és szertornából.

1941 szeptemberében kezdte meg tanulmányait Sopronban, az Egyetem Erdőmérnöki Karán. A selmeci hagyományok, a selmeci szellem nagy hatással volt a csendes, szerény fiúra. Aktív közösségi életet élt, jól tanult.

A nyári szünetekben a két-három hónapos gyakorlatokat jól kihasználta. Szívesen emlékezett az 1943-ban a veszprémi püspökség Nyírádi Erdőgondnokságán a Bakonyban, vagy az 1944-ben a Csíkszeredai Erdőigazgatóság területén eltöltött, Bucsintetőt is többször érintő erdőrendezői munkákra. A háború, a front hulláma sok megpróbáltatást okozott egyéni és családi életében is. A hagyományoknak megfelelően 1945-ben a választás felkötésével a zavaros történelmi időszak miatt évekig elhúzódozó válatalás kezdődött. Az utolsó két félév sűrített lehall-

gatásával szigorló erdőmérnök lett. A szigorlati dolgozat elkészítése, a végvizsgorlat letétele időszakában dolgozott Sopronban és a Békéscsabai Erdőgazdálkodásán is.

1948 júliusában megkapta diplomáját, ezt követően megnősült, majd munkába állt a MALLERD Szegedi Igazgatóságánál. Hosszú munkás évek következtek.

Az adott korszak politikailag és gazdaságilag egyaránt hektikus, lázas kor volt, bizony nem lehetett könnyű megélni.

Sándor bácsi 1948 júliusától októberéig a MALLERD Szeged, majd 1948 novemberétől 1950. februárig a Szeghalmi Erdőgazdaságnál erdőművelési, szikfásítási területen tevékenykedett. Alkalma volt szakmánk jeles szakembereivel is együtt dolgozni, pl.: Tóth Bélával vagy dr. Fehér Dániel professzorral.

Az idő tájt az erdészeti szervezetekbe beépültek a politikai komiszárok, megnehezítve a szakmai munkát.

1950 márciusától augusztusig Tiszadobon erdőgazdálkodó, 1950 szeptemberétől 1951 áprilisáig a Nyíregyházi Erdőgazdaságnál az erdőművelési szakmai megszervezésében tevékenykedett.

1951 májusától 1958 júniusáig végre egy hosszabb időszak következett a Gyulai Erdőgazdaságnál, szűkebb hazája területén. Szülei 1947-től Magyarbárhelyesen laktak, édesapja itt ismét taníthatott, így szívesen vállalta az itteni feladatot. Erdőművelési előadó, majd csoportvezetőként elkészítette Békés megye erdészeti, középtávú fejlesztési tervét. Ezt a munkáját a MTA első díjjal jutalmazta. A sarkadremetei csemetekert fejlesztésében – amely az Alföldfásítás egyik jelentős objektuma volt – meghatározó szerepet vállalt. A táji kutatások során segítette: Botvai Károly, Györfi János soproni professzorok, Babos Imre ERTI kutató táji munkáit.

1956 októberében beválasztották a Munkás-tanácsba. Az „1956-os ügyek” miatt fegyelmi büntetésként a Vésztői Erdészethél dolgozott.

Feleségét is kipszikkalták tanítói állásából. 1958 júliusától a Kiskunsági Erdőgazdaságnál Kecskeméten vállalt munkát. Itt a politikai szélsőségek kevésbé érvényesültek. Az erdőművelési osztályon dolgozott, ahol csemetetermelési előadóként marandóit alkotott.

Később a Kecskeméti Erdőfelügyelőség-nél a Bugaci Erdészeti felügyelőjeként a szakmai tisztesség határán belül számos szakmai vita korrekt lezárása fűződött nevéhez.

1977 őszétől 1983 decemberéig, nyugdíjazásáig az Országos Minősítő Intézet dolgozójaként körzeti erdészeti és díszfa-szaporítóanyag területi felügyelője volt. Működési körzete Közép-Magyarország jelentős területét lefedte.

Nyugdíjasként tovább dolgozott, 1984–1990 között a Kiskunsági Erdőgazdaság, 1991–1996 között a Szikrai Erdészeti Kft. alkalmazásában.

Sándor bácsi igazi közösségépítő kollégaként Kecskeméten 26 évig volt az OEE helyi csoportjának titkára. Nagyon sok sikeres helyi és országos rendezvény, számos emlékeztető kül- és belföldi tanulmányút szervezője. Hazáját nagyon szerette.

Melegsívű, tiszta lelkű, szeretett kollégánk volt.

Szabó Ferenc teológus, irodalomtörténész, szerzetes költő versével búcsúzom:

*„...most már végleg a tűzbe vetve
 mindazt mit megéltam de nem szerettem
 Kereszted zászlaja lobogjon felettem
 Jézus örökre tartozzam Hozzád
 mert ahol Te vagy ott az Ország!”*
 Nyugodj Békében!

Gőbölös Antal

Gillay József (1921–2010) ahogy én emlékezem...

Gillay József vasdiplomás erdőmérnök, aki 30 éven át igazgatóhelyettese volt a soproni Erdészeti Technikumnak, majd Szakközépiskolának, 2010. december 5-én szintén eltávozott az iskolát alapító öreg tanárok közül.

Gillay József Szegváron, Csongrád megyében született (1921. 01. 16.) tanító szülők családjában. Két testvérrel a Szeged melletti Sándorfalván járt elemi iskolába, majd Szegeden gimnáziumba, ahol 1939-ben érettségizett. Ebben az évben került a soproni egyetemre és 1943-ban megszerezte erdőmérnöki oklevelét.

Kárpátalja visszatérte után egy éven át a Huszti Erdőfelügyelőségen dolgozott. Ottani terveit a háború elsodorta, katonaság majd angol hadifogság következett. A hadifogság ideje alatt is lehetősége nyílt szakmai munkát folytatnia, ahol a Ruhr-vidéken hadifoglyok által végzett fakitermelő munkákat irányított.

1946-tól az Egri Erdőfelügyelőségen helyezkedett el. 1947 és 1950 között a Bükkzsérci Erdőfelügyelőségen dolgozott, majd 1950 szeptemberében került a soproni Erdészeti Technikumba, ahol 1951-től 30 éven keresztül az iskola igazgatóhelyettese lett. Sokrétű munkája mellett mindvégig nagy odaadással és szakértelemmel oktatta a kémiai és a termőhelyismeret-tant (éghajlat, talaj), sőt osztályfőnöki feladatot is vállalt.

Tuskó László igazgatóval, volt évfolyamtársával együttműködve úgy kellett irányítani, vezetni az iskolát igen nehéz időszakban, hogy közben állandóan változtak a célkitűzések, a képzési rendszer és a tantervek. Szerecsére ez időben a minisztériumban is olyan ember dolgozott (Szőnyi László), aki szívvel-lélekkel azt támogatta, hogy a soproni iskolában végzett szakemberek a jövő erdőgazdálkodása számára minden követelménynek megfeleljenek. Néhány év alatt sikerült egy olyan stabil, megbízható tantestület kialakítani, amely az Erdészeti Technikumot országos hírű, magas színvonalú intézménnyé tette.

Gillay József mindenkor becsületes, tisztességes, szigorú erkölcsi mércék mentén élt, és ezt a szemléletet nemcsak önmagától, hanem közvetlen környezetétől, tanítványaitól is megkövetelte. Kemény következettsége mellett igazságos, megértő, segítőkész ember volt, aki nemcsak szeretettel, lelkesen oktatta tantárgyait, hanem a diákok sorsát, problémáit is figyelemmel kísérte.

Az '50-es években, a kevés fizetés mellett, népes családja (5 gyermek: 3 lány, 2 fiú) fenntartása érdekében kitanulta a rádió- és TV-szerelést, javítást, és mint főfoglalkozású igazgatóhelyetteset mászkált a tetőkön, hogy antennát szereljen.

Az élet súlyos veszteségeket mért rá, előbb felesége, majd legidősebb lánya,

egyik veje, később egy unokája, végül nagyobbik fia is elhunyt.

Utolsó éveiben már csak néha tett pár lépést a Főtér környékén, majd egy idő után ágyhoz kötötten töltötte a napjait. 2010 szeptemberében még szerettem volna meglátogatni (ahogy évente többször is megtettem), de sajnos épp egyedül volt otthon és nem tudott ajtót nyitni.

Békés szívvel, erős hittel, felkészülten várta az utolsó nagy utazást, és 2010. december 5-én végleg eltávozott a Földről. Az iskola és a kollégium folyosóin kirakott tablókön még ránk köszönnek a fényképei, emlékéit pedig őrizzuk magunkban mindannyian, akik ismertük, tiszteltük, szeretjük.

Dr. Jeréb Ottó

Takács Zoltán (1961–2012)

Élete delelőjén, 50 éves korában eltávozott közülünk kedves kollégánk és barátunk Takács Zoltán erdőmérnök-tanár, a szombathelyi Hermann Ottó Szakképző Iskola szakmai igazgató-helyettese.

Szombathelyen született, iskolát is itt végezte. Érettségi után egy évig a Vas megyei Földmérésnél dolgozott. Ezután került a soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára, ahol 1985-ben erdőmérnöki oklevelet szerzett. Végzése után az Állami Erdőrendezési Szolgálat Szombathelyi Igazgatóságán kapott állást. Az itt töltött néhány év alatt megszerezte a környezetvédő – és tájrendező szakmérnöki, majd ezt követően az erdőmérnök-tanári oklevelet is.

Ezután került – akkori munkahelye beleegyezésével – a szombathelyi Hermann Ottó Szakképző Iskolába tanárnak. Erre a feladatra szakmai felkészülésén kívül kiváló előadókészsége, nagyfokú empátiája, a mindenben a jót kereső és megtaláló szemlélete tette alkalmassá. Nevéhez fűződik a környezetvédelmi szakma elindítása iskolájában. Szakmai területének országos szakértője volt, ezzel összefüggésben hosszú évek óta vizsgálónöke, tanácsadója, vizsgafeladatok összeállítója témakörének. Az ország más iskoláiból is megkeresték, ahol környezetvédelmi (természetvédelmi) szakot szándékoztak indítani.

Tanítványai kedvelték: eredményesen tanított buktatás és büntetési fokozatok nélkül is. Több mint három cikluson keresztül volt a szakmai tárgyak igazgatóhelyettese.

Betegsége az utóbbi hónapokban hatalmasodott el rajta, amin már orvosai sem tudták segíteni.

Temetésén nemcsak iskolájának tanárai és diákjai, hanem volt tanítványai, gimnáziumi és egyetemi évfolyamtársai közül is sokan megjelentek, sőt több városi és megyei erdősz, vadász, és környezetvédelmi szervezet is képviseltette magát. Az urna elhelyezésekor vadászkeretűsök búcsúztatták.

Felesége, két kiskorú gyermeke, testvére és erdőmérnök édesapja gyászolja.

Emlékét megőrizzük! Nyugodjék békében!